

III.

Naar aanleiding van het artikel van dr. A. SIKKEL moet ik opmerken, dat het bestuur der C. O. niet wil staan „dwars op den weg, die voor de huisartsen naar de eigen organisatie leidt”. Reeds in 1917 zijn door een commissie, bestaande uit de heeren SIKKEL, BRONGERSMA en ondergeteekende, voorstellen tot reglementsherziening in dezen geest ingediend, doch zelfs bij dat hoofdbestuur was daarvoor toenmaals geen meerderheid te vinden. Zoolang mogelijk heeft het bestuur der C. O. getracht slechts voorstellen in te dienen, die de goedkeuring van het hoofdbestuur konden verwerven; thans echter, nu de door het hoofdbestuur ingediende voorstellen in strijd worden geacht met de belangen der ziekenfondshuisartsen, heeft het gemeend stelling tegenover het hoofdbestuur te mogen innemen. In een Donderdag 19 December a. s. te houden vergadering der vertegenwoordigers van ziekenfondsgeneesheeren in Nederland zal een beslissing hieromtrent worden uitgelokt en niets zal het bestuur der C. O. aangener zijn, dan dat het de opdracht krijgt om een reglementsherziening voor te bereiden, waarbij, zooals dr. SIKKEL zegt: „de C. O. wordt de huisartsenorganisatie en haar bestuur het wettig bestuur dier organisatie en door die organisatie gekozen”.

De vraag van dr. GEZELLE MEERBURG wie dit zal aanpakken, is hiermede ook beantwoord.

Dordrecht, 9 December 1918.

A. C. VAN BRUGGEN.

IV.

De heer RIBBIUS geeft te verstaan, dat ik op z. i. onbehoorlijke wijze het vertrouwelijk karakter der hoofdbestuurvergaderingen heb verbroken. De theoretische vraag in hoever feiten (voorstellen en stemmingen over zaken), in het hoofdbestuur gebeurd, geheim zijn moeten, laat ik rusten; ik hoop daar nooit iets voor te stellen en geen stem over zaken uit te brengen, die niet publiek mag worden gemaakt. Alleen wil ik zeggen, dat dit hoofdbestuur zich niet er tegen verzetten mag, daar het zelf in de algemeene vergadering in Juli, bij monde van den heer HIJMANS VAN DEN BERGH ¹⁾, het vertrouwelijk karakter der hoofdbestuurvergaderingen verbroken heeft, door het uitspreken niet eens van stellige feiten, maar van indrukken, wat de strekking had om op het gedrag van enkele leden van dien vertrouwelijken kring, nl. de C. V., een ongunstig licht te werpen. Zou dit hoofdbestuur zich tegen de mededeeling van stellige feiten uit zijn vergaderingen verzetten, nu het de verdediging dierzelfde, toen aangevallen, C. V. geldt, dan zou het zich zonder twijfel schuldig maken aan meten met twee maten. Ondanks dit antecedent, waaraan ik volle vrijheid tot mijn handelwijze kon ontleenen, zou ik het niet gedaan hebben, wanneer niet door het verzwijgen der bewuste feiten RIBBIUS den indruk had gewekt, dat de onwil om nog een poging tot overeenstemming te doen, bij de C. V. moest worden gezocht. Dezen geheel onjuisten indruk mocht ik niet laten bestaan en ik kon hem niet wegnemen, zonder de bedoelde feiten uit de hoofdbestuurvergadering mee te deelen.

Volgens RIBBIUS doe ik het ten onrechte voorkomen, alsof ik in de laatste hoofdbestuurvergadering een bemiddelingsvoorstel heb gedaan en zou ik alleen een voorstel gedaan hebben om de hoofdbestuurvoorstellen terug te nemen. Het eerste is niet juist; ik heb gezegd, dat een voorstel van mij in behandeling was geweest, „dat de strekking had om alsnog een poging te doen om tot overeenstemming te komen”; dat is iets anders dan een bemiddelingsvoorstel. Om zoo te heeten, zou het tevens den grondslag voor een bemiddeling hebben moeten aangeven. De gang van zaken was deze. Inderdaad had ik een voorstel ingediend, om de hoofdbestuurvoorstellen terug te nemen. In mijn vorig ingezonden stuk vermeldde ik dit kortheidshalve niet,

¹⁾ Wel zeide. deze zijn persoonlijke meening te geven, maar voegde daaraan toe, dat die grootendeels de meening zijner medebestuurders weergaf. Daar dit niet door eenig hoofdbestuurslid werd tegengesproken, en de voorzitter zich in geen enkel opzicht tegen het optreden van den spreker verzette, mag men het geheele hoofdbestuur hiervoor verantwoordelijk stellen.